

CINCI SCRISORI

cu privire la adorarea și slujirea prin Duhul

William Trotter

© 1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)
Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Cuprinsul

Scrisoarea I-a.

Dumnezeu este prezent în adunare

Adaos la cea dintâi scrisoare

Scrisoarea a II-a.

Biserica zidită prin daruri

Scrisoarea a III-a.

Cum se poate distinge călăuzirea Duhului

a) semne negative

Scrisoarea a IV-a.

Cum să distingi călăuzirea Duhului în adunare

b) semne pozitive

Adnotare

Scrisoarea a V-a.

Observații diverse în legătură cu dependent dintre credincioși în adunările de zidire și alte subiecte

Adaos la scrisoarea a V-a

Scrisoarea a I-a

Dumnezeu este prezent în adunare

Preaiubiți frați,

Sunt multe lucruri în legătură cu poziția noastră de frați adunați pentru Numele lui Isus, asupra cărora simt nevoia să stăm de vorbă. Aleg mijlocul acesta de a vă împărtăși câteva gânduri, ca cel ce oferă mai multă ușurință pentru a cerceta și a cântări cu maturitate ce vi se va spune, mai bine poate decât le-ați avea într-o convorbire sau discuție liberă la care să asiste totii.

Un cuvânt la început, pentru a recunoaște îndurarea lui Dumnezeu față de noi, ca unii care suntem adunați pentru Numele lui Isus. Nu pot decât să-mi plec capul și să-L ador, amintindu-mi clipele numeroase de înviore reală și de bucurie sinceră pe care El ni le-a dat să le avem împreună în prezența Sa. Amintirea clipelor acestora, în timp ce ne umple inimile de adorare înaintea lui Dumnezeu, cei împreună cu care ne-am bucurat de astfel de binecuvântări ne devin nespuse de scumpe. Legătura Duhului este reală. Și, în încrederea pe care El mi-o dă în dragostea pentru frații mei, aș vrea, ca frate și slujitor al vostru din dragoste pentru Hristos, să vă spun fără rezervă ceea ce mi se pare să fie de o mare importanță pentru continuarea fericirii noastre și folosul nostru comun, ca și, pentru ceea ce este și mai prețios, pentru slava Aceluia în Numele căruia suntem adunați.

Când, în iulie anul trecut, am fost călăuziți de Domnul, cum nu mă îndoiesc, să înlocuim cu adunări libere, duminica seara, predicarea evangheliei care avea loc până atunci, prevedeam tot ce se va întâmpla. Aș putea spune că rezultatul nu m-a surprins deloc. Sunt lecții în legătură cu călăuzirea practică a Duhului Sfânt care nu pot fi învățate decât prin experiență. Și multe lucruri care pot acum, datorită binecuvântării Domnului, să fie apreciate de priceperea voastră spirituală și de conștiința voastră, ar fi fost cu totul de neînțeles dacă n-ați fi învățat să cunoașteri felul de adunări cărora li se aplică aceste adevăruri.

Se zice că experiența este cel mai bun învățător. Lucrul acesta ar putea fi pus la îndoială și pe bună dreptate; dar nu poate fi îndoială că experiența ne face să simțim nevoi pe care numai învățătura dumnezeiască le poate satisface. Mă veți înțelege că nu este nici o bucurie pentru mine să văd pe frații mei nemulțumiți de partea pe care o iau unii și alții în strângerile laolaltă. Dar, dacă starea aceasta de lucruri va contribui, cum sunt încredințat că se va întâmpla, să deschidă

inimile noastre la lecțiile Cuvântului lui Dumnezeu, pe care altfel nu le-am fi învățat atât de bine, acest rezultat va fi cel puțin o pricină de recunoștință și de bucurie.

Învățătura locuirii Duhului Sfânt „în trup, în biserică” și prin urmare a prezenței și conducerii Lui în adunările sfinților îmi apare de câțiva ani, dacă nu ca adevărul cel mai mare al dispensației actuale, cel puțin ca unul din cele mai însemnate adevăruri care disting perioada aceasta. Tăgăduirea practică și obișnuită a acestui adevăr constituie una din trăsăturile cele mai serioase ale apostaziei care și-a făcut loc. Sentimentul acesta nu mi se micșorează, ci mai degrabă mi se adâncește în suflet, pe măsură ce timpul se scurge.

Vă mărturisesc deschis că, deși recunoscând din plin că sunt copii ai lui Dumnezeu în toate denomițiile care ne înconjoară și, dorind să-mi țin inima deschisă față de totii dintre ei, nu mi-ar fi cu putință să fiu în părtășie cu vreun grup oarecare de creștini care înlocuiesc călăuzirea suverană a Duhului Sfânt cu unele forme ale clerului — tot așa cum, dacă aș fi fost Israelit, n-aș fi putut avea părtășie cu ridicarea unui vițel de aur în locul Dumnezeului Celui viu. Faptul că lucrul acesta a avut loc în toată creștinătatea și că judecata stă să cadă peste ea din cauza păcatului acestuia și atâtor altor păcate, nu face decât să recunoaștem cu durere partea noastră; și ne umilim înaintea lui Dumnezeu, ca unii care toți am participat la acest păcat și ca fiind toți un singur trup în Hristos, împreună cu acel mare număr de creștini care și azi încă rămân în starea aceasta de lucruri și se laudă cu ea.

Dar greutățile care însoțesc despărțirea de răul acesta, greutăți pe care începem să le simțim (așa cum le-am putut prevedea), nu au deloc puterea să-mi slăbească în vreun fel convingerea cu privire la răul acesta, de care Dumnezeu în harul Său ne-a făcut să ne despărțim. Și greutățile acestea nu trezesc nicidecum în mine vreo dorință de a mă întoarce la felul acesta de poziție și autoritate omenească și oficială. De poziția și autoritatea aceasta se face caz de către o anumită clasă de persoane, ele fiind caracteristice bisericii de nume și contribuind la grăbirea judecății care va cădea în curând peste ea.

Dar, preaiubiții mei frați, în cazul în care convingerea noastră cu privire la adevărul și însemnătatea învățăturii prezenței Duhului Sfânt n-ar fi prea profundă, dați-mi voie să vă amintesc că în adunările sfinților ea este un fapt. Și tocmai de o credință în acest fapt avem nevoie. Suntem înclinați să-l uităm. Și uitarea sau necunoașterea faptului acestuia este cauza principală a faptului că ne adunăm fără a avea vreun folos pentru sufletele noastre. Dacă ne-am

aduna nu pentru altceva decât ca să fim în prezența lui Dumnezeu; dacă nu am crede altceva decât că atunci când suntem strânși laolaltă El este în adevăr prezent, ce efect va avea convingerea aceasta asupra sufletelor noastre!

Fapt este că atât de real cum Hristos era prezent cu ucenicii Săi pe pământ, tot atât de real Duhul Sfânt este prezent acum în adunările sfinților. Dacă prezența aceasta ar putea în vreun fel să fie arătată simțurilor noastre — dacă am putea vedea așa cum ucenicii îl vedeau pe Domnul Isus — ce sentiment solemn am încerca și cum ar fi inimile noastre stăpânite de el! Ce liniște profundă, ce atenție respectuoasă, ce încredere în El ar rezulta! Ar fi cu neputință să aibă loc vreo grabă, vreun sentiment de rivalitate, de neliniște, dacă prezența Domnului ar fi astfel descoperită vederii și simțurilor noastre. Și prezența Lui să aibă mai puțină influență pentru că este vorba de o problemă a credinței și nu a vederii? Este El oare mai puțin prezent cu adevărat pentru că este nevăzut? Lumea sărmană nu primește deloc lucrul acesta, pentru că ea nu-L vede. Și noi să luăm aceeași poziție ca a lumii și s-o părăsim pe a noastră? „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor care să fie cu voi pentru totdeauna, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, pentru că El rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14.16-17).

„Dar voi îl cunoașteți”. Așa să fie, preaiubiților! Sunt tot mai mult convins că cea mai mare lipsă a noastră este credința în prezența personală a Domnului Isus și a Duhului Sfânt. N-au fost vremuri în care prezența Lui era realizată în mijlocul nostru, ca un fapt? Și cât de binecuvântate erau astfel de clipe! Puteau să fie și erau intervale de tăcere; dar cum erau folosite? Așteptând cu toată seriozitatea toate de la Dumnezeu. Nu într-o îngrijorare fără încetare de a ști cine se va ruga sau cine va vorbi; nu întorcând foile Bibliei sau ale cărților de cântări pentru a găsi ceva care ne-ar părea potrivit. Nu; nici gânduri îngrijorate cu privire la ce vor zice cei ce erau acolo ca vizitatori. Dumnezeu era acolo! Fiecare inimă era preocupată cu El. Și dacă cineva ar fi deschis gura numai pentru a întrerupe tăcerea, s-ar fi simțit că era în adevăr o întrerupere.

Când tăcerea era întreruptă, era printr-o rugăciune care întrupa dorințele și exprima năzuințele tuturor celor prezenți; sau printr-o cântare la care fiecare se putea uni cu tot sufletul; sau printr-un cuvânt care se adresa cu putere inimilor noastre. Și cu toate că multe persoane puteau fi folosite pentru a indica o cântare sau alta, pentru a rosti rugăciunile sau cuvintele acelea, era atât de evident că un singur Duh îi călăuzea și rânduia toate, ca și cum un program ar fi fost mai

dinainte făcut și fiecare își va fi avut partea lui hotărâtă. Nici o înțelepciune omenească n-ar fi putut face un plan de felul acesta.

Armonia era divină. Duhul Sfânt era Cel care lucra prin mai multe mădulare, în locurile lor diferite, pentru a exprima adorarea și pentru a răspunde nevoilor tuturor celor ce erau prezenți.

Și de ce n-ar fi totdeauna așa? Repet, frații mei preaiubiți, prezența Duhului Sfânt este un fapt și nu o doctrină. Și desigur, dacă El este prezent în realitate când suntem adunați laolaltă, nici un alt fapt nu poate fi asemănat cu el. Acesta este desigur marele fapt și care ar trebui să caracterizeze totul în adunare.

Aici este vorba nu numai de o negație. Prezența Duhului Sfânt nu înseamnă numai că adunarea n-ar trebui să fie condusă după o rânduială omenească și fixată mai dinainte; ea înseamnă mai mult decât atât: dacă Duhul Sfânt este prezent, EL trebuie să dirijeze adunarea. Prezența Lui nu înseamnă deloc că fiecare ar avea libertatea de a lua parte la ce se face în adunare; dimpotrivă, ea înseamnă tocmai contrariul lucrului acestuia. Este adevărat, nu trebuie să existe vreo restricție omenească; dar dacă Duhul Sfânt este prezent, nimeni nu trebuie să ia vreo parte oarecare în adunare, în afară de acela pe care Duhul îl pune la lucru și pe care îl califică. Libertatea slujirii este libertatea Duhului Sfânt de a da fiecăruia în parte așa cum voiește El (1 Corinteni 12.11). Dar noi nu suntem Duhul Sfânt! Și dacă uzurparea locului Lui de către o singură persoană este un lucru de netolerat, ce să spui de uzurparea locului Său de către un număr de persoane care ar lucra pentru că ar fi libertate de a lucra și nu pentru că ar ști că tocmai acela este gândul pe care Duhul Sfânt îl are pentru clipa aceea, ca să fie făcut?

O credință reală în prezența personală a Domnului ar pune în ordine toate lucrurile acestea. Nu înseamnă că ar trebui dorită tăcerea pentru ea însăși sau că cineva ar trebui să se rețină să lucreze numai din cauza prezenței cutărui sau cutărui frate. Mai bine tot felul de neorânduieli, pentru ca starea adevărată de lucruri să se arate, decât să fii înăbușit de prezența unui anumit frate. Este de dorit ca prezența Domnului să fie realizată în așa fel încât nimeni să nu rupă tăcerea decât sub călăuzirea Sa. Și sentimentul prezenței Sale să ne păzească astfel de tot ce este nedemn de El și de numele Domnului Isus, pentru care suntem adunați.

Sub o altă dispensație citim îndemnul următor: „Păzește-ți piciorul când intri în casa lui Dumnezeu și apropie-te mai bine să ascuți decât să aduci jertfa nebunilor; căci ei nu știu că fac rău. Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu;

căci Dumnezeu este în ceruri și tu pe pământ, de aceea să nu spui cuvinte multe" (Eclesiastul 5.1-2). Desigur, dacă harul în care suntem noi acum ne-a dat o libertate mai mare să mergem la Dumnezeu, nu trebuie s-o folosim ca o scuză pentru lipsa de respect și pentru pripeală. Prezența reală a Domnului Isus și a Duhului Sfânt în mijlocul nostru ar trebui desigur să fie tot așa un motiv pentru un respect sfânt și o teamă evlavioasă, cum este și faptul că Dumnezeu este în cer și noi pe pământ. „Fiindcă am primit o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire plăcută, cu respect și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor" (Evrei 12.28-29).

Sperând să reiau subiectul acesta, rămân, iubiți frați, un slujitor al vostru în Hristos,

Trotter.

Adaos la cea dintâi scrisoare

Oricât de însemnată este învățătura prezenței și lucrării Duhului Sfânt în adunare, nu trebuie confundată cu cea a prezenței personale a Domnului Isus în adunarea celor doi sau trei strânsi laolaltă pentru Numele Său.

Unii gândesc că Domnul Isus ar fi prezent în adunare prin Duhul Sfânt, nefăcând deosebire între prezența personală a Domnului și cea a Duhului. Duhul Sfânt administrează și călăuzește, El nu este suveran în adunare; Domnul Isus este suveran.

Domnul Isus spune despre Mângâietorul, Duhul adevărului: „El nu va vorbi de la Sine... El Mă va slăvi... El va lua din ce este al Meu și vă va descoperi". Dar Domnul făgăduiește să fie El însuși acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Său. El este în mijlocul celor pentru care S-a dat pe Sine Însuși, în timp ce Duhul Sfânt nu S-a dat pe Sine Însuși.

Este de toată însemnătatea să reținem adevărul prezenței și lucrării Duhului Sfânt în adunare. Faptul acesta a fost pierdut din vedere de Biserică și pierderea aceasta a ruinat Biserica. Ea a pus clerul în locul prezenței, și lucrării Duhului Sfânt.

N-ar trebuie totuși ca, păstrând adevărul acesta, să nu ținem seama și de prezența personală a Domnului în adunare. în Matei 18.20, Domnul nu spune: „Acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, Duhul este prezent în mijlocul lor" (oricât de adevărat și binecuvântat este lucrul acesta), ci „Eu sunt în mijlocul lor".

Este o pierdere mare pentru suflet și pentru adunare, dacă prezența personală a Domnului Hristos, ca Domn, este înlocuită cu cea a Duhului, care nu este Domn, ci Mângâietor, care administrează și conduce.

În 1 Corinteni 12.4-6 găsim trei nume: Duhul, Domnul și Dumnezeu. Este diversitate de daruri, dar este același Duh. Și dacă este diversitate de daruri, este prin urmare diversitate de slujbe, însă același Domn. Slujitorii au primit de la Duhul darurile lor (versetul 11) și ei își împlinesc lucrarea sub călăuzirea Duhului. Dar, ca slujitori, ei sunt sub autoritatea Domnului lor, care nu este Duhul, ci este Domnul Isus. Duhul distribuie și călăuzește slujbele, dar slujitorii sunt slujitorii Domnului.

Tot așa, dacă este vorba de cină, ea este cina Domnului. Moartea Domnului este vestită și este vorba de paharul Domnului, masa Domnului (în contrast cu cea a demonilor). Deci El are autoritate aici, ca să hotărască cine sunt cei care trebuie să ia parte (1 Corinteni 11).

Remarcați totuși că numai prin Duhul Sfânt poate spune cineva: „Isus este Domnul” (1 Corinteni 12.3).

Dar fără să vrei, se poate nesocoti autoritatea Domnului în adunare și se poate înlocui cu cea a Duhului Sfânt, care nu este Domn, ci cârmuiește din partea Celui ce este Domn.

Biserica din evul mediu a căzut într-o extremă cu totul diferită, punând călăuzirea omului în locul călăuzirii Duhului Sfânt.

Este bine de observat că în Matei 18.18-20, Domnul Isus nu vorbește despre Duhul, ci de autoritatea Sa ca Domn, de Numele Său și de prezența Sa personală. Fără îndoială că acestea sunt realizate sub călăuzirea Duhului Sfânt, dar nu ne adunăm pentru numele Duhului Sfânt și nici în jurul Lui. Dacă nu te gândești decât la prezența Duhului Sfânt, pierzi din vedere adevărul prezenței personale a Domnului în adunare și atunci faci Domn din Duhul Sfânt. Și tocmai dimpotrivă, nu poți avea adevărul prezenței personale a Domnului ca suveran, fără a avea adevărul prezenței și lucrării Duhului, ca Cel ce cârmuiește din partea Domnului; și atunci ai tot ce trebuie.

O altă observație care face să arate ce deosebește prezența Duhului Sfânt de prezența personală a Domnului în adunarea celor doi sau trei strânși laolaltă pentru Numele Său este că Duhul Sfânt poate să fie — întristat, din nefericire — acolo unde Domnul nu poate să fie. Într-o adunare sectară, sfinții care o compun au totuși pe Duhul Sfânt în ei și cu ei. Ei pot să nu-și dea

seama de prezența Lui, să nu gândească decât la influența Lui și să-L întristeze, dar El nu-i lasă, nu pleacă de la ei. „El rămâne cu voi și va fi în voi.” Dar Domnul Isus însuși, El nu poate fi la locul Lui într-o adunare sectară. În Matei 18.20 nu este vorba de atotprezența Lui, pentru că în sensul acesta El este peste tot, fără deosebire. Dar dacă este vorba de străngeri laolaltă religioase, Domnul n-a promis să fie în toate, ci numai acolo unde Numele Său este centrul și baza străngerii laolaltă. „*Acolo* unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.” Și dacă El este acolo, El este Cel ce are autoritatea, iar Duhul Sfânt cârmuirea.

Dacă am avea sentimentul lăuntric că Hristos este acolo ca Domn, că noi suntem acolo unde El este, ce influență solemnă ar avea asupra inimilor noastre și în același timp ce siguranță și ce odihnă! Cum ar fi atunci liber Duhul Sfânt să ne dea binecuvântările lui Hristos, luând din ce este al Domnului ca să ne descopere.

Ce privilegiu imens este să fii adunat pentru Numele glorios al Celui ce a murit, a înviat și a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu, al Celui ce ne-a trimis Mângâietorul, al Celui ce vine de acolo la noi! Da, Numele acesta glorios este temelia străngerii laolaltă pentru care El spune: „Eu voi fi în mijlocul lor”. Domnul nostru, trupește absent, Se află duhovnicește prezent într-un mod real (și nu numai prin Duhul Sfânt) în mijlocul celor pe care Numele Său i-a unit. El este acolo și nu în altă parte când este vorba de străngeri laolaltă și ce siguranță aduce faptul că acolo El este Domn!

Scrisoarea a II-a

Biserica zidită prin daruri

Preaiubiți frați,

Revenind la subiectul despre care v-am scris mai înainte, aș vrea să vă prezint câteva notițe dintr-o broșură scrisă acum nouă sau zece ani. Autorul, dacă sunt bine informat, este un frate care a cinstit mult pe Dumnezeu printre noi și este cunoscut personal de cea mai mare parte dintre voi. Broșura este sub forma unui dialog.

- „Am înțeles că dumneavoastră spuneți că fiecare frate este în stare să învețe în adunarea celor credincioși.

- Dacă aș spune așa, L-aș tăgădui pe Duhul Sfânt. Nimeni nu poate să învețe pe alții în adunarea sfinților, dacă n-a primit de la Dumnezeu un dar deosebit în scopul acesta.

- Dar dumneavoastră credeți că orice frate are dreptul să vorbească în adunare, dacă poate.

- Nicidecum! Tăgăduiesc acest drept oricui, în afara Duhului Sfânt. Un om poate să fie în mod natural foarte capabil să vorbească și să vorbească bine, dar dacă el nu poate „să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii” (Romani 15.2), Duhul Sfânt nu l-a calificat să vorbească. Dacă el totuși vorbește, necinstește pe Dumnezeu, Tatăl său, întristează Duhul și nesocotește biserica lui Hristos; mai mult, el nu face altceva decât să arate propria sa voință.

- Care este atunci vederea deosebită pe care o susțineți în privința aceasta?

- Gândiți poate că ar fi o vedere a mea să cred că, după cum biserica aparține lui Hristos, tot așa El i-a dat daruri și numai prin ele poate să fie zidită și cârmuită, pentru ca atenția ei să nu fie îndreptată greșit și timpul ei să fie pierdut, ascultând lucruri care nu i-ar fi de folos, oricât de interesante s-ar părea.

- Desigur, admit lucrul acesta și m-aș bucura ca darurile acestea să fie dorite mai mult și să se combată folosirea oricăror altor mijloace, oricât de mare autoritate le-ar da elocvența sau autoritatea omenească.

- Susțin apoi că Duhul Sfânt dă daruri cui voiește El și darurile pe care le voiește El. Și cei sfinți ar trebui să fie atât de mult uniți împreună, încât darurile unui frate n-ar trebui niciodată să împiedice exercitarea darurilor reale ale altuia, iar ușa să fie deschisă atât darurilor mici, cât și darurilor mari.

- Lucrul acesta se înțelege de la sine.
- Și totuși nu se înțelege. Nici în biserica națională, nici la cei ce sunt despărțiți de ea, nu se găsește pus în practică 1 Corinteni 14. Și spun cu tărie că nici un dar al lui Dumnezeu nu are de așteptat aprobarea bisericii, ca să fie pus la lucru. Dacă darul este de la Dumnezeu, El îl va face să fie văzut, pentru ca sfinții să-i recunoască valoarea.
- Sunteți de acord cu o slujire regulată?
- Dacă printr-o slujire regulată înțelegeți o slujire constatată (că adică în fiecare adunare, 'cei care au primit daruri de la Dumnezeu pentru zidire sunt în număr limitat și cunoscuți de ceilalți), sunt de acord. Dar dacă printr-o slujire regulată înțelegeți o lucrare exclusivă, nu pot să fiu de acord. Printr-o slujire exclusivă înțeleg recunoașterea anumitor persoane ca ocupând atât de exclusiv locul de învățători, încât manifestarea unor daruri reale pe care le-ar avea alții ar ajunge ceva cu totul neobișnuit, neregulat. Așa se întâmplă, de exemplu, în bisericile oficiale și chiar în cea mai mare parte a grupărilor mărunte, unde s-ar privi ca ceva cu totul neregulat o lucrare făcută de doi sau trei care ar fi într-adevăr dotați de Duhul Sfânt.
- Pe ce vă întemeiați deosebirea pe care o faceți?
- În Faptele Apostolilor 13.1 văd că în Antiohia erau cinci persoane recunoscute de Duhul Sfânt ca fiind în stare să învețe: Barnaba, Simeon, Luciu, Manaen și Saul. Fără îndoială că în toate străngerile laolaltă, pe acești cinci se așteptau frații să-i audă vorbind. Era acolo o slujire constatată. Dar nu era o slujire exclusivă; pentru că atunci când Iuda și Sila au venit în Antiohia (Faptele Apostolilor 15.32), ei au putut fără nici o greutate să-și ia locul printre ceilalți și atunci învățătorii recunoscuți au devenit mai numeroși.
- Dar ce legătură ar putea avea lucrul acesta cu indicarea unei cântări, cu o rugăciune sau cu citirea unui loc din Cuvântul lui Dumnezeu?
- Și acestea, ca de fapt toate, trebuie să rămână în totul sub călăuzirea Duhului Sfânt. Vai de omul acela care, numai pentru că așa vrea el, ar indica o cântare sau ar face o rugăciune sau ar citi ceva din Scriptură într-o adunare, fără să fie călăuzit de Duhul Sfânt! Făcând un astfel de lucru în adunarea sfinților, el face prin aceasta mărturia că este călăuzit de Duhul Sfânt; și această mărturie, când nu este adevărată, este un lucru din cele mai îngâmfate. Dacă sfinții știu ce înseamnă comuniunea, ei vor recunoaște de asemenea cât de greu este să conduci o adunare în rugăciune și în cântare. A te adresa lui Dumnezeu în numele adunării sau a propune adunării o

cântare ca mijloc de exprimare către Dumnezeu a stării ei reale, cere mult discernământ sau cel puțin călăuzirea din acea clipă din partea lui Dumnezeu".

Iată lumina în care era înfățișat subiectul acesta de către un frate cunoscut, gândesc, de cei mai mulți dintre voi — unul din cei dintâi lucrători printre cei care de mai mult de patruzeci de ani au căutat să se adune pentru Numele Domnului Isus. În sprijinul ideii principale din cuvintele de mai sus, că adică Dumnezeu nu pune la lucru pe toți sfinții ca să ia parte la slujirea publică a cuvântului sau pentru a conduce adorarea într-o adunare, așa vrea să vă îndrept mai întâi spre locul de la 1 Corinteni 12.29-30: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți fac minuni? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?” Întrebările acestea n-ar fi avut sens, dacă n-ar fi fost evident că astfel de lucruri erau împlinite numai de unii din trupul lui Hristos. Apostolul tocmai spusese: „Și Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, puteri miraculoase etc”. După aceea el spune: „Oare toți sunt apostoli?”... Astfel, tocmai în partea din Scriptură care tratează cu cele mai multe amănunte suveranitatea Duhului Sfânt în distribuirea și exercitarea darurilor în trup, în biserică — în partea aceasta la care ne referim mereu și pe bună dreptate ca să dovedim că libertatea slujirii este rânduiala lui Dumnezeu în biserică Sa — ni se spune că nu toți frații erau dotați de Dumnezeu, ci El a rânduit numai pe unii din trup. După aceea vine enumerarea rânduielilor diferite și a darurilor care îi deosebeau.

Citiți de asemenea Efeseni 4. S-au ridicat îndoieli cu privire la posibilitatea de a lucra potrivit principiilor cuprinse în 1 Corinteni 12 și 14, când sunt lipsă o atât de mare parte din darurile enumerate în capitolele acestea. În ce mă privește, n-am astfel de îndoieli, iar pe cei ce le au îi voi întreba numai: unde se găsesc în Scriptură alte principii după care am putea lucra? Și dacă nu se găsesc altele, ce autoritate am avea noi ca să ne purtăm după niște principii care nu se găsesc nicidecum în Scriptură? Dar nici o îndoială de felul acesta nu poate exista cu privire la Efeseni 4.8-13. „De aceea este zis: „Suindu-Se la înălțime, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor... Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Si observați de asemenea că darurile acestea sunt date până ce biserică va fi completă. Atâta timp cât Hristos are pe pământ un trup căruia îi este necesară lucrarea oamenilor acestora, El are grijă

să le încredințeze daruri în dragostea Sa pentru hrănirea și întreținerea trupului acestuia, a miresei Sale, „până vom ajunge toți...”

Deci, prin slujirea unor oameni vii, al căror loc și chemare este să slujească, Hristos are grijă de turma Sa și o hrănește — și în felul acesta Duhul Sfânt lucrează în trup, în care locuiește.

Este adevărat că acești oameni pot avea o meserie. Pavel de exemplu făcea corturi. Dar ei sunt cu totul departe de orice fel de pretenție la vreo demnitate clericală, la vreo poziție oficială. Cu toate acestea, ei sunt dovada grijii pe care Hristos o are pentru zidirea sfinților Săi și pentru chemarea sufletelor la El. Și înțelepciunea adevărată a celor sfinți este să deosebească darurile acestea acolo unde Hristos le-a pus și să le recunoască la locul lor, pe care El li l-a rânduit în trup. A-i recunoaște în felul acesta, înseamnă a-L recunoaște pe Hristos. A refuza să faci lucrul acesta, înseamnă atât a ne face nouă înșine un rău, cât și a necinsti pe Dumnul.

Să ne amintim de asemenea că Dumnezeu a pus darurile acestea în trup, în tot trupul. Hristos a dat darurile acestea întregului trup; și noi nu suntem tot trupul. Presupuneți că biserica ar fi rămas în mod exterior una, așa cum era în zilele apostolilor. Chiar și atunci se putea foarte bine ca în cutare loc să nu fie nici un evanghelist și în alt loc nici un păstor sau învățător. În același timp, în altă parte puteau să fie mai mulți evangheliști, mai mulți păstori și învățători. Dar acum, când biserica este atât de împrăștiată și atât de divizată, cât de adevărat este lucrul acesta pentru adunările care sunt strânse ici și colo pentru Numele Domnului Isus! A încetat Domnul Isus să aibă grijă de biserica Sa, pentru că în afară ea este sfâșiată și divizată? Nicidecum! A încetat El să arată grija Sa pentru ea, dându-i daruri necesare și potrivite? Niciodată! Dar numai în unitatea întregului trup se găsesc darurile acestea: și avem nevoie să ne aducem aminte de lucrul acesta. Toți credincioșii dintr-o localitate formează adunarea lui Dumnezeu de acolo. Și s-ar putea să fie evangheliști, păstori și învățători printre mădularele trupului care sunt totuși într-o biserică oficială sau printre metodiști sau neconformisti. Ce folos am avea din lucrarea lor? Sau cum ar putea fi folosiți sfinții care sunt printre ei de darurile pe care Hristos le-a pus printre noi?

Dacă printre cei șaptezeci care se adună în localitatea X în Numele Domnului, nu s-ar găsi nici unul care să aibă vreun dar despre care se vorbește în Efeseni 4 — sau ar fi numai doi sau trei, faptul că sunt strânși laolaltă în felul acesta nu va mări, prin însuși faptul acesta, numărul darurilor. Un frate care nu a fost făcut păstor sau evanghelist de către Hristos însuși, nu va deveni păstor sau evanghelist dacă va începe să se adune acolo unde prezența Duhului Sfânt și libertatea

slujirii sunt recunoscute. Și dacă, pentru că ar fi eliberare de restricțiile omenești, cei care n-au fost dati de către Hristos Bisericii Sale ca păstori, învățători sau evangheliști, și-ar atribui locul acesta și ar lucra ca și cum ar fi dăruți, ar rezulta din aceasta zidire?

Nu, ci confuzie! Și „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților”.

Dacă astfel de daruri lipsesc din mijlocul nostru, să ne recunoaștem sărăcia. Dacă avem două sau trei daruri, să fim mulțumitori, recunoscându-le la locul pe care Dumnezeu li l-a rânduit și să ne rugăm ca să căpătăm daruri și slujbe mai numeroase și mai bune. Dar să ne ferim de a presupune că lucrarea unui frate pe care Dumnul nu l-a pus în poziția aceasta, ar putea înlocui vreun dar. Singura urmare a unei astfel de activități este că întristează Duhul și îl împiedică să lucreze prin cei pe care altfel El i-ar folosi spre zidirea sfinților.

Un gând fericit îmi vine înainte, ajungând la sfârșitul scrisorii acesteia. Dacă poziția în care ne găsim n-ar corespunde deloc cu ce găsim în Scriptură, astfel de probleme cu greu s-ar ridica printre noi. Când totul este aranjat, rânduit de un sistem omenesc, când oamenii numiți de alții, de o conferință sau de o biserică n-au decât să se conformeze unei rutine prescrise pentru ei de rânduielele cărora le sunt supuși, astfel de probleme n-ar avea deloc rațiunea de a fi. Însăși greutățile poziției noastre dovedesc, prin felul lor de a fi, că poziția însăși este de la Dumnezeu. Da, și Dumnezeu care ne-a adus aici prin Duhul Său, prin Cuvântul Său, este în totul de ajuns și nu va lipsi în greutățile noastre. El ne va face să trecem prin ele într-un mod folositor pentru noi și pentru slava Sa. Să fim însă simpli și modești. Să nu arătăm pretenții la ceva mai mult decât am avea sau să facem ceva pentru care Dumnezeu nu ne-a calificat.

Rezerv unele lucruri de amănunt pentru o altă scrisoare.

Așteptând, rămân al vostru, în dragostea Domnului Isus Hristos,

Trotter

Scrisoarea a III-a

Cum se poate distinge călăuzirea Duhului — semen negative —

Preaiubiți frați,

Sunt două lucruri asupra cărora aș vrea să fiu bine înțeles, înainte de a începe subiectul deosebit al scrisorii acesteia. Mă gândesc mai întâi la deosebirea care este între slujire și închinare. Folosesc aici cuvântul închinare în sensul lui cel mai întins, pentru felurile diferite în care omul se adresează lui Dumnezeu, fie rugăciunea, mărturisirea sau, ceea ce este îndeosebi închinarea, adică adorarea, mulțumirea și lauda. Deosebirea de căpetenie între închinare și slujire este aceasta; în închinare omul vorbește lui Dumnezeu, iar în slujire Dumnezeu este Cel ce vorbește oamenilor prin slujitorii Săi.

Singurul nostru drept și în totul de ajuns pentru a ne închina este harul îmbelșugat al lui Dumnezeu, Scrisoarea a III-a care ne-a adus atât de aproape prin sângele lui Isus, încât acum îl cunoaștem și îl adorăm pe Dumnezeu ca Tatăl nostru și suntem împărați și preoți pentru Dumnezeu. În această privință, toți sfinții sunt egali. Cel mai slab și cel mai puternic, cel ce are mai multă experiență și cel ce nu este decât un copilăș, toți sunt la fel când este vorba de privilegiul acesta. Slujitorul lui Hristos cel mai dotat nu are mai mult drept de a se apropia de Dumnezeu decât cel mai neștiutor dintre credincioșii printre care își exercită darul. A admite contrariul ar însemna să gândești așa cum s-a făcut atât de mult în toată creștinătatea, adică să recunoști o clasă deosebită de preoți între biserică și Dumnezeu. Avem un Mare Preot suveran. Singura preoție care există în prezent alături de a Sa este preoția la care iau parte toți sfinții, și toți iau parte în mod egal.

Astfel, n-aș putea înțelege ca într-o adunare creștină, cei pe care Dumnezeu i-a calificat să învețe, să îndemne sau să predice evanghelia, să fie singurii chemați să indice cântări, să se roage și să laude pe Dumnezeu, să-I aducă mulțumiri. Se poate foarte bine ca Dumnezeu să folosească și alți frați ca să indice o cântare care să fie expresia adorării din acea clipă a inimilor celor ce sunt adunați; sau El îi poate folosi pentru a exprima în rugăciune dorințele reale și nevoile din acea clipă ale celor pentru care ei deschid gura. Și dacă Dumnezeu găsește de cuviință să lucreze în felul acesta, cine am putea fi noi să ne împotrivim Lui?

Totuși, dacă astfel de acte de adorare nu pot să fie privilegiul exclusiv al celor ce au daruri, ele trebuie să fie subordonate călăuzirii din acea clipă a Duhului Sfânt. Si toți trebuie să tină seama de principiile conținute în 1 Corinteni 14, potrivit cărora toate lucrurile trebuie să se facă în rânduială și spre zidire.

Slujirea — adică slujirea cuvântului în care Dumnezeu vorbește oamenilor prin slujitorii Săi — este rezultatul punerii în mod deosebit într-un individ a unui dar sau a unor daruri, de folosirea cărora el este răspunzător față de Hristos. În dreptul nostru de a ne închina, toți suntem egali. Răspunderea pentru slujire decurge din ceea ce ne deosebește. "Având felurite daruri, după harul care ne-a fost dat"... (Romani 12.6). Chiar și acest text arată deosebirea la care mă refer între slujire și închinare.

Celălalt punct este libertatea slujirii. Ideea adevărată, ideea Scripturii cu privire la libertatea slujirii cuprinde nu numai libertatea în exercitarea darurilor, ci și în dezvoltarea lor. Ea înseamnă că noi recunoaștem în străngerile laolaltă prezența și lucrarea Duhului, în așa fel încât să nu punem vreo piedică lucrării Lui, prin oricine vrea El s-o facă. Este deci perfect de clar că cea dintâi dezvoltare a unui dar trebuie să fie lucrarea Duhului în cei pe care nu-i folosise mai înainte. Orice alte principii care ar împiedica lucrarea aceasta, socotesc că ar căuta să răstoarne privilegiile bisericii și drepturile Duhului Sfânt.

Dar atunci trebuie să fie evident că, dacă cei credincioși se adună împreună pe principiul acesta, ei lasă Duhului Sfânt libertatea să lucreze prin un frate ca să propună o cântare, prin alt frate pentru a se ruga, printr-un al treilea pentru a da un cuvânt de îndemn sau o învățătură. Si Duhul trebuie să fie tot așa de liber să dezvolte, după cum este lăsat să-și folosească darurile, pentru zidirea trupului.

Este evident deci că această stare de lucruri nu ar putea avea loc fără ca, prin însăși ocazia aceasta, să se arate și dorința omului firesc de a se desfășura, de a lucra fără călăuzirea Duhului Sfânt. De aici însemnătatea de a ști cum să poți face deosebirea între ce este de la firea păcătoasă și ce este de la Duhul. Sunt cu totul împotriva banalizării unor expresii ca acestea, „slujirea firii păcătoase” și „slujirea Duhului”; totuși ele cuprind un adevăr foarte însemnat atunci când sunt folosite cum trebuie. Fiecare creștin are în lăuntru lui două izvoare de gândire, de sentimente, de motive, de cuvinte și de acțiuni, și aceste două izvoare sunt numite în Scriptură „firea păcătoasă” și „Duhul”. Lucrarea noastră în adunarea sfinților poate să provină din unul sau din altul din

aceste izvoare. Este deci de cea mai mare însemnătate să stim să facem bine deosebirea între ele. Este însemnat lucru pentru cei care lucrează în adunare, fie de obicei, fie ocazional, să se judece eu înșiși în privința aceasta. Și este un lucru de toată însemnătatea pentru toți credincioșii, deoarece suntem îndemnați să „cercetăm darurile”. Aceasta face ca adunarea să fie sub răspunderea de a recunoaște ce este de la Dumnezeu și a nu fi de acord și a înlătura tot ce ar veni din alt izvor.

Asupra unora din jaloanele principale, cu care am putea deosebi călăuzirea Duhului de pretențiile și contrafacerea firii păcătoase, aș dori acum să vă îndrept atenția. Și mai întâi aș vrea să menționez câteva lucruri care nu sunt pentru noi o îndreptățire de a lua parte la o lucrare sau alta în adunarea sfinților.

Nimeni nu este îndreptățit să lucreze numai pentru că este libertate de a lucra. Lucrul acesta este atât de evident, încât nici n-ar mai fi nevoie să-l dovedim: și totuși avem nevoie să ni se amintească.

Faptul că nici o piedică formală nu se opune ca fiecare frate să lucreze în adunare, dă posibilitatea celor a căror singură calificare este de a ști să citească, să ia o mare parte din timp citind capitol după capitol și propunând cântare după cântare. Desigur, orice copil care a învățat să citească, ar putea să facă lucrul acesta. Și în adevăr, puțini frați dintre noi nu ar fi în stare să dirijeze adunarea, dacă toată calificarea cerută pentru aceasta ar consta în a ști să citești cum trebuie capitole și cântări. Este destul de ușor să citești un capitol; dar să înțelegi bine care este capitolul care ar trebui să fie citit și care este timpul potrivit când trebuie citit, aceasta este cu totul alt lucru. Și nu este greu să propui o cântare; dar, ca să propui o cântare care cuprinde în ea și exprimă în adevăr adorarea adunării, iată ce este imposibil de făcut fără călăuzirea Duhului Sfânt.

Vă mărturisesc, fraților, că atunci când — este ceva timp de atunci (nu chiar de curând, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu) — citeam cinci sau șase capitole și cântam tot atâtea cântări în jurul mesei Domnului, și poate nu auzeam mai mult de o singură rugăciune de mulțumire, mă întrebam dacă ne-am adunat pentru a vesti moartea Domnului sau mai degrabă pentru a ne perfecționa în citire și în cântare. Binecuvântez pe Domnul cu toată sinceritatea pentru progresul care a avut loc în privința aceasta. Totuși este bine să ne amintim fără încetare că libertatea de a lucra în adunări nu ne îndreptățește să lucrăm după placul nostru.

Dacă nici un alt frate nu face ceva, aceasta nu este o îndreptățire suficientă ca eu să lucrez în vreun fel în adunare. Tăcerea de dragul tăcerii nu poate fi îndeajuns dezaprobată. Ea poate deveni o formă, ca și orice alt lucru. Dar tăcerea este mai bună chiar, decât a face sau a zice ceva numai ca să întrerupi tăcerea. Știu bine ce înseamnă să te gândești la persoanele prezente care nu fac parte din adunare, care poate sunt chiar neînțoarse la Dumnezeu și să te simți incomodat pentru ele de tăcerea aceasta. Când o astfel de stare de lucruri este frecventă sau obișnuită, poate că este nevoie de o îndreptare serioasă spre Dumnezeu, ca să vedem de unde vine lucrul acesta. Dar niciodată situația aceasta nu poate îndreptăți pe un frate să vorbească sau să se roage sau să propună o cântare, numai cu scopul ca să se facă ceva.

Mai mult, experiențele și starea noastră individuală nu sunt călăuze sigure cu privire la partea de lucrare pe care o avem de luat în adunările sfinților. S-ar putea ca o cântare să fie tare plăcută sufletului meu sau poate am auzit-o cântându-se în altă parte cu o mare bucurie în prezența Domnului. Dar ar trebui eu să trag concluzia că sunt chemat să propun cântarea aceasta în cea dintâi adunare la care voi asista? S-ar putea ca ea să nu fie potrivită cu starea din acel moment a adunării. De asemenea, poate că n-ar fi deloc intenția Duhului ca vreo cântare să fie cântată. „Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage. Este vreunul bucuros? Să cânte cântări de laudă” (Iacov 5.13). O cântare trebuie să exprime sentimentele celor ce sunt adunați; altfel, cântând-o, ei n-ar mai fi sinceri. Si cine ar putea să găsească o astfel de cântare, în afară de Cel ce cunoaște starea prezentă a adunării?

La fel este și cu rugăciunea. Dacă cineva se roagă în adunare, el este mijlocul de exprimare a nevoilor și cererilor ei. Eu poate am unele greutateți ale mele, pe care să le arunc asupra Domnului în rugăciune, dar ele nu s-ar potrivi deloc să fie menționate în adunare. Singurul efect ar fi, probabil, să coboare pe toți frații mei la nivelul meu. De altă parte, s-ar putea ca sufletul meu să fie foarte fericit în Domnul; dar, dacă nu este tot așa cu adunarea, atunci numai făcându-mă una cu starea ei voi fi capabil să aduc înaintea lui Dumnezeu cererile ei. Deci, dacă eu sunt călăuzit de Duhul să mă rog în adunare, lucrul acesta nu se va face ca în cămăruța mea, unde nimeni altul nu mai este decât Domnul și cu mine, și unde nevoile mele personale și bucuriile mele personale formează subiectul special al rugăciunilor și mulțumirilor mele. Însă în adunare, va trebui să fiu adus în stare să fac Domnului mărturisirile și să-I prezint mulțumirile și cererile care sunt potrivite cu starea celor pentru care deschid gura când mă adresez astfel lui Dumnezeu.

Nu poate fi greșeală mai mare decât să-mi închipui că persoana mea și ce este în legătură cu mine ar trebui să mă călăuzească în adunările sfinților. O anumită parte din Scriptură poate să fi fost de mare interes pentru sufletul meu și poate că am avut folos din ea; dar nu înseamnă că eu ar trebui să citesc acel loc la masa Domnului sau în alte strângeri laolaltă ale credincioșilor. Se poate ca un anumit subiect să mă fi preocupat mult și poate că a fost pentru binele sufletului meu; dar se poate în același timp ca el să nu fie deloc subiectul asupra căruia Dumnezeu vrea să îndrepte și atenția altor credincioși.

Observați, nu tăgăduiesc că ne-am fi putut ocupa în mod deosebit noi înșine în particular de subiecte pe care Dumnezeu ar vrea să le aducem înaintea sfinților. Poate că deseori sau chiar de obicei, așa se petrece cu slujitorii lui Dumnezeu. Dar ce vreau să afirm este că lucrul acesta în sine nu este o călăuză suficientă. Noi am putea avea nevoi pe care copiii lui Dumnezeu în general nu le au; și ei pot avea nevoi care nu s-ar potrivi cu cazul nostru.

Dați-mi voie să adaug că Duhul nu mă va călăuzi niciodată să propun o cântare pentru că ea ar exprima vederile mele personale. Se poate ca asupra unor amănunte de interpretare, sfinții care sunt adunați împreună să nu fie în totul de aceeași părere. În cazul acesta, dacă vreunul dintre ei ar alege cântări cu scopul de a exprima propria părere — oricât de bune și adevărate ar fi de altfel cântările acestea — este cu neputință ca ceilalți din adunare să li se alătore în cântare. Și, în loc de armonie, ar rezulta dezacord. Într-o adunare de adorare, cântările pe care Duhul Sfânt le va face să fie alese, vor exprima sentimentele comune tuturor. În orice timp, dar îndeosebi în adunare, să ne străduim „să păstrăm unirea Duhului, în legătura păcii”. Și să ne aducem aminte că mijlocul de a ajunge aici este de a umbla „cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste”.

Amintesc aici că în cântare, în rugăciune, în închinarea de orice fel, oricare ar fi mădularul care deschide gura, adunarea este cea care vorbește lui Dumnezeu. Prin urmare, închinarea n-ar fi adevărată, sinceră, decât atât cât nu va trece dincolo de ce va exprima în mod fidel starea adunării acesteia. Și totuși, binecuvântat să fie Dumnezeu pentru faptul că El poate, prin Duhul Său, să facă să se audă o notă mai înaltă, care să facă să vibreze imediat în toate inimile și să dea astfel închinării un ton mai ridicat; și El face lucrul acesta deseori. Dar, dacă adunarea nu este în stare să răspundă de îndată tonului acestuia de laudă, nimic nu poate fi mai dureros decât să auzi pe un frate revărsând din sufletul lui mulțumiri și adorări, în timp ce alte inimi sunt triste, reci și

împrăștiate. Cel ce exprimă adorarea adunării trebuie să aibă cu sine inimile celor din adunare; fără lucrul acesta nu este o adorare „în adevăr”.

De altă parte, slujirea fiind glasul lui Dumnezeu către noi, ea poate fi totdeauna mai ridicată decât starea noastră. Dacă un frate folosit în slujire este în adevăr, atunci când vorbește, glasul lui Dumnezeu, așa cum ar trebui să fie, ne va prezenta deseori adevăruri pe care noi încă nu le-am primit sau ne va aminti de altele care au încetat să lucreze cu putere asupra sufletelor noastre. Cât este de evident aici, ca în toate cazurile, că trebuie ca Duhul Sfânt să călăuzească toate!

Gândesc că ar fi bine să las pentru o altă scrisoare ce anume deosebește călăuzirea pozitivă a Duhului, în scrisoarea aceasta am prezentat numai partea negativă a subiectului.

Sunt, preiubiți frați, fratele vostru în Isus Hristos,

Trotter

Scrisoarea a IV-a

Cum să distingă călăuzirea Duhului în adunare — semne pozitive —

Preaiubiți frați,

Cine ar încerca să definească lucrările Duhului în trezirea sau întoarcerea la Dumnezeu a unui suflet, nu ar face decât să dea pe față propria lui ignoranță și ar tăgădui în plus suveranitatea Duhului, arătată în cuvintele acestea bine cunoscute: „Vântul sulfa încotro vrea și îi auzi vuietul, dar nu știi nici de unde vine, nici încotro merge; tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. Și totuși Scriptura e plină de semne care pot servi să recunoști pe cei ce sunt născuți din Duhul și cei ce nu sunt.

Tot așa este și cu subiectul scrisorii acesteia. Sper să fiu ferit de pericolul de a uzurpa locul Duhului Sfânt, crezând că aș putea defini modul Său de lucru și lucrările Sale asupra sufletelor celor pe care-i călăuzește să lucreze în adunare, fie în adorare fie făcând vreo lucrare în mijlocul celor credincioși. Lucrul acesta poate să fie în unele cazuri mult mai clar și mai de înțeles decât în altele.

Dar, deși este fără folos și ar arăta îngâmfare să cauți să dai o definiție adevărată și completă asupra subiectului acestuia, Scriptura ne oferă învățături nenumărate în legătură cu semnele unei adevărate slujiri. Și tocmai asupra unora din cele mai simple și mai evidente din aceste semne doresc acum să vă îndrept atenția.

Unele din ele se referă la obiectul slujirii și altele privesc motivele care ne conduc să slujim sau să luăm o parte oarecare în lucrarea din adunare. Unele dau celor ce lucrează în felul acesta o piatră de încercare prin care se vor putea judeca pe ei înșiși; și cu ajutorul celorlalte, toți sfinții vor putea deosebi ce este de la Duhul și ce vine din alte izvoare. Unele vor servi să arate pe cei ce sunt daruri ale lui Hristos, date bisericii Sale pentru slujirea Cuvântului; și celelalte îi vor ajuta pe cei ce au într-adevăr darurile acestea, să înțeleagă problema importantă de a ști când trebuie să vorbească și când să tacă.

Sufletul meu tremură când mă gândesc la răspunderea mea, scriind despre un astfel de subiect. Dar ceea ce mă încurajează este că „destoinicia noastră vine de la Dumnezeu” și că Scriptura „este de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate pentru ca omul lui Dumnezeu să fie deplin și în mod desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună.” Puneți la probă tot ce aș putea scrie, cu regula aceasta desăvârșită și, dacă vreun lucru nu ar suporta încercarea aceasta, Dumnezeu să vă dea harul, preiubiți frați, să fiți atât de înțelepți ca să-L respingeți.

Nu prin impulsuri oarbe și prin impresii fără rațiune călăuzește Duhul, ci umplând cunoștința spirituală cu gândurile lui Dumnezeu, așa cum sunt ele descoperite în Cuvântul scris, și lucrând asupra afecțiunilor înnoite. La început este adevărat că erau daruri ale lui Dumnezeu a căror folosire putea să nu fie legată de priceperea spirituală. Mă refer la darul limbilor, când nu era nimeni care să interpreteze. Și se pare că darul acesta era în ochii oamenilor mai minunat decât altele, iar Corintenilor le plăcea mult să-l folosească și să-l arate. De aceea apostolul îi corectează: „Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți; dar în adunare doresc mai bine să rostesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte în limbă. Fraților, nu fiți copii la minte, ci la răutate fiți prunci, dar la minte fiți maturi”(Corinteni 14.18-20).

Deci este de așteptat ca cei care fac vreo lucrare să cunoască Scriptura, să aibă înțelegerea gândului lui Dumnezeu așa cum este descoperit în Cuvântul Său. Cunoașterea aceasta, priceperea

aceasta, observați, poate să se găsească la un frate și să nu fie însoțită de vreun dar de vorbire, de o capacitate de a comunica altora. Dar fără toate acestea, ce să comunice? Desigur, copiii lui Dumnezeu se adună regulat pentru Numele lui Isus, nu ca să li se prezinte gânduri cu totul omenești sau ca să li se repete ce au spus sau au scris alții. O cunoaștere personală a Scripturii, înțelegerea conținutului ei sunt lucruri esențiale pentru slujirea Cuvântului. „Isus i-a întrebat: „Ați înțeles voi toate lucrurile acestea?” Ei I-au răspuns: „Da, Doamne!” Și El le-a zis: „De aceea, orice cărturar care a fost făcut ucenic pentru împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din comoara lui lucruri noi și lucruri vechi (Matei 13.51-52). Când Domnul nostru era aproape să trimită pe ucenici ca să-I fie martori, „El le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24.45).

Și de câte ori citim că Pavel, când vorbea Iudeilor, discuta cu ei din Scriptură (Faptele Apostolilor 18.4,19)! Dacă apostolul se adresa Romanilor ca unor creștini capabili să se îndemne unii pe alții, făcea aceasta pentru că putea să le spună: „Sunt încredințat că sunteți plini de bunătate, plini de orice cunoștință și sunteți în stare să vă îndemnați unii pe alții” (Romani 15.14). În părțile din Scriptură care tratează în mod deosebit lucrarea Duhului în adunare, în 1 Corinteni 12 de exemplu, nu prin înlăturarea Cuvântului se spune că ar avea loc lucrul acesta. „Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; altuia, cuvânt de cunoștință, datorită aceluiasi Duh” (1 Corinteni 12.8). Când apostolul enumeră lucrurile prin care el și alții se recomandau ca slujitori ai lui Dumnezeu, găsim cele scrise în lista aceasta admirabilă: „prin cunoștință... prin Cuvântul adevărului... prin armele dreptății din mâna dreaptă și stângă” (2 Corinteni 6.6-7). Si dacă dati atenție la ce este armura aceasta, veți afla că ea este adevărul, care este o cingătoare pentru mijloc și „sabie a Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6.14,17). Apostolul, amintind ceea ce spusese deja Efesenilor, le scrie: pe care, „citindu-le, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos” (Efeseni 3.4).

Când același apostol îi învață pe sfinți să se îndemne unii pe alții, iată ce menționează el înainte de toate, ca o condiție esențială și cerută să fie mai întâi: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând cu mulțumire în inimile voastre” (Coloseni 3.16). De asemenea, el spune lui Timotei: „Dacă vei pune înaintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiind hrănit cu cuvintele credinței și ale buneii

învățători, pe care ai urmat-o pe deplin". Și îl îndeamnă: „Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare, la învățătură... ocupă-te cu aceste lucruri, fii în totul cu ele pentru ca înaintarea ta să fie evidentă pentru toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii. Stăruie în aceste lucruri, pentru că, făcând așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă" (1 Timotei 4.6,13,15,16). În cea de a doua epistolă, Timotei este îndemnat în felul acesta: „Și ce ai auzit de la mine în fata multor martori, încredințează la oameni de încredere care să fie în stare să învețe și pe alții" (2 Timotei 2.2). Și cu privire la Timotei însuși, citim: „Străduiește-te să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine și care împarte drept cuvântul adevărului" (2 Timotei 2.15). Printre calitățile cerute ca cineva să fie episcop sau supraveghetor, așa cum sunt arătate în Tit 1, găsim acestea: „Să se țină de cuvântul adevărului care este potrivit cu învățătura, ca să fie în stare atât să încurajeze cu învățătura sănătoasă, cât și să înfrunte pe cei care vorbesc împotriva" (Tit 1.9).

Toate acestea dovedesc cu claritate, frații mei, că nu numai prin fragmente mici ale adevărului, prezentate ori de câte ori avem îndemnul să facem lucrul acesta, s-ar putea zidi biserica. Nu; frații prin care Duhul Sfânt poate să pască, să hrănească și să îndrumeze pe sfinții lui Dumnezeu, sunt cei al căror suflet este bine înrădăcinat în Cuvântul lui Dumnezeu; ei sunt „aceia ale căror simțuri s-au deprins, prin exercițiu, să deosebească binele și răul" (Evrei 5.14). Cum am spus, minimum necesar care este de așteptat de la cei care au o lucrare în adunare este ca ei să aibă o astfel de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu.

Totuși această cunoaștere nu este de ajuns. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie de asemenea să fie aplicat cugetului celor sfinți, în așa fel încât să răspundă nevoilor lor din acel moment. Pentru aceasta trebuie sau să învețe să cunoască starea sfinților, fiind în legătură cu ei (și cunoașterea aceasta nu va fi totuși decât foarte imperfectă) sau, mai bine, să fie călăuziți direct de Dumnezeu.

Lucrul acesta este adevărat în privința fraților care, fiind evangheliști, păstori sau învățători, sunt în sensul cel mai complet al cuvântului și cel mai evident darurile lui Hristos pentru Biserica Sa. Numai Dumnezeu este Cel ce poate să-i facă să găsească părțile de adevăr care vor atinge și vor răspunde nevoilor sufletelor. Numai El singur poate să-i facă în stare să prezinte adevărul în așa fel încât să ajungă scopul acesta. Duhul Sfânt cunoaște nevoile tuturor în general și ale fiecăruia în parte în adunare și El poate să dea celor ce vorbesc, chiar adevărul care este potrivit,

care este necesar, fie că ei cunosc sau nu starea celor cărora li se adresează. Deci, cât de însemnat lucru este să fii, fără rezerve și în mod sincer, supus Duhului!

Un lucru care ar trebui să deosebească totdeauna o slujire făcută în Duhul este îndemnul dragostei personale pentru Hristos. „Mă iubești?” a fost întrebarea repetată de trei ori lui Petru și în legătură cu ea i s-a încredințat de trei ori să pască turma lui Hristos. „Pentru că dragostea lui Hristos ne constrânge” spune Pavel. Cât de mult se deosebește lucrul acesta de atâtea motive care ne-ar putea influența firește! Cât de însemnat este să putem fi în stare să spunem, cu un cuget bun, ori de câte ori facem vreo lucrare: „Motivul meu, când am vorbit, n-a fost dorința de a mă arăta mai presus de alții, nici puterea obișnuinței, nici nerăbdarea care n-ar putea suporta ca să nu se facă nimic — ci dragostea pentru Hristos și pentru turma Lui, din pricina Celui ce Și-a câștigat-o cu prețul propriului Său sânge.” Desigur, tocmai acesta era motivul care lipsea robului rău care ascunsese în pământ talantul stăpânului său.

În afară de asta, slujirea în duhul și orice lucrare făcută în adunare sub călăuzirea Duhului se va distinge totdeauna printr-un sentiment adânc de răspundere față de Hristos. Dați-mi voie să vă pun o întrebare, frații mei, și să mi-o pun în același timp și mie însumi. Presupuneți că uneori, la sfârșitul strângerii laolaltă am fi întrebați: „De ce ai indicat cutare cântare, de ce ai citit capitolul cutare sau ai spus cuvintele acelea și te-ai rugat în felul acela?” Am putea răspunde cu o conștiință curată și bună: „Singurul meu motiv, făcând ce am făcut, a fost convingerea sinceră că aceea era voia Stăpânului meu”? Am putea noi spune: „Am indicat cântarea aceasta pentru că îmi dădeam seama că ea ar răspunde intenției Duhului din momentul acela. Am citit capitolul acela sau am spus cuvintele acelea, pentru că simțeam clar înaintea lui Dumnezeu că aceea era lucrarea pe care Domnul și Stăpânul meu mi-o dădea. M-am rugat în felul acesta, pentru că eram conștient că Duhul lui Dumnezeu mă călăuzea să cer, ca fiind glasul adunării, binecuvântările implorate în rugăciunea aceasta”? Frații mei, am putea răspunde noi în felul acesta — sau lucrăm adesea mai degrabă fără nici un simțământ al răspunderii noastre față de Hristos?

„Dacă vorbește cineva, să vorbească așa ca și cum ar vorbi cuvintele (oracolele) lui Dumnezeu”, spune apostolul Petru. Aceasta nu înseamnă să vorbească potrivit Scripturii, deși desigur lucrul acesta trebuie de asemenea să fie adevărat. El vrea să spună sau mai degrabă spune că cei care iau cuvântul trebuie să vorbească în așa fel ca și cum cele spuse ar fi cuvintele (oracolele) lui Dumnezeu. Dacă nu pot spune că „Dumnezeu m-a învățat ce am de spus în

adunare și că trebuie să-1 spun în acel timp", ar trebui să tac. Desigur, cineva s-ar putea înșela spunând lucrul acesta și este partea sfinților să judece potrivit Cuvântului lui Dumnezeu tot ce se vorbește. Dar nimic altceva decât convingerea sinceră înaintea lui Dumnezeu că El i-a dat ceva de făcut sau de spus, nimic decât convingerea aceasta n-ar trebui să-1 mâne pe cineva să vorbească sau să lucreze în alt fel în străngerile laolaltă. În cazul în care conștiința ar fi învățată să lucreze în mod obișnuit sub această răspundere, ar fi fără îndoială o piedică în calea multor lucruri; dar în același timp, Dumnezeu ar putea în mod liber să manifeste prezența Sa, pe care noi uneori n-o realizăm îndeajuns.

Cât de izbitor este la apostolul Pavel sentimentul acesta de răspundere directă față de Domnul Hristos! „Căci, dacă vestesc evanghelia", spune el, „nu am de ce să mă laud, căci este o datorie asupra mea; și vai de mine dacă nu vestesc evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată; chiar dacă nu-l fac de bunăvoie, o administrare îmi este încredințată" (1 Corinteni 9.16-17). Și cât de mișcătoare sunt cuvintele acestea pe care le adresează aceluiași creștin: „Am fost printre voi în slăbiciune, în temere și în mare cutremur" (1 Corinteni 2.3). Ce reproș pentru ușurătatea de inimă și îndrăzneala îngâmfată cu care noi tratăm adesea Cuvântul sfânt al Dumnezeului nostru! Același apostol mai spune: „Căci noi nu stricăm cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mulți; ci vorbim cu sinceritate, ca din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos" (2 Corinteni 2.17).

Aș dori să ating și un alt punct. „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință" (2 Timotei 1.7). „Un duh de chibzuință" este „un duh de bun simț". Se poate ca un om să aibă puțină învățătură omenească sau deloc, să nu fie în stare să se exprime elegant sau chiar gramatical; s-ar putea să fie lipsit de toate acestea și totuși să fie „un bun slujitor al lui Hristos". Dar trebuie ca el să aibă un duh de bun simț.

În legătură cu subiectul acesta, mi se poate îngădui să spun un lucru care uneori m-a întristat tare mult, în alte locuri ca și printre noi? Vreau să spun despre confuzia dintre Persoanele Dumnezeirii, care se arată uneori în rugăciune. Când un frate începând să se roage lui Dumnezeu Tatăl și continuă ca și cum El ar fi murit pe cruce și a înviat; sau când, adresându-se Domnului Isus, îi mulțumește că L-a trimis pe singurul Său Fiu în lume, vă mărturisesc că îmi zic: „Oare poate Duhul Sfânt să inspire astfel de rugăciuni?" Desigur, toți cei ce se manifestă în adunarea de închinare au nevoie și de un duh de „bun simț" pentru a evita astfel de confuzii. Nici unul dintre

ei nu crede că Tatăl a murit pe Golgota, nici că Hristos a trimis pe Fiul Său în lume. Unde deci să găsești duhul liniștit, duhul plin de pricepere, care ar trebui să caracterizeze pe cei ce se prezintă ca niște persoane care aduc lui Dumnezeu adorarea sfinților, când limbajul de care ei se folosesc exprimă ceea ce ei înșiși nu cred!

Lăsând și alte puncte pentru o altă scrisoare, rămân același în Hristos,

Trotter

Adnotare

Când un frate, rugându-se în adunare, se adresează personal, spunând „Dumnezeul meu”, lucrul acesta desigur nu poate fi de la Duhul, care îi face pe toți una cu cel ce deschide gura.

Când o rugăciune sau o mulțumire cuprinde expuneri lungi de doctrină, nu pot să văd nici în aceasta o lucrare a Duhului Sfânt. Cel ce se roagă, vorbește lui Dumnezeu și nu fraților. Și nu ni se potrivește să predicăm lui Dumnezeu.

Mă îndoiesc că străngerile laolaltă care se fac totdeauna în aceeași ordine, ar fi mereu sub călăuzirea Duhului. Oare Duhul este Cel ce vrea ca orice adunare să se termine cu o rugăciune, fără care n-ai îndrăzni să te ridici ca să pleci? Fără îndoială, o rugăciune la sfârșit este foarte potrivit și la locul ei, dacă Dumnezeu este Cel ce o dă. Dacă nu, ea nu este decât o formă goală, care nu prețuiește mai mult ca o liturghie.

Scrisoarea a V-a

Observații diverse în legătură cu dependentă dintre credincioși în adunările de zidire și alte subiecte

Preaiubiți frați,

Observațiile mele în scrisoarea aceasta vor fi pentru lucruri mai mărunte ca în celelalte scrisori, scopul meu fiind de a sublima câteva puncte care nu puteau fi discutate odată cu subiectele tratate mai înainte.

Mai întâi, pot să vă amintesc că tot ce se face într-o adunare de zidire laolaltă trebuie să fie roada comuniunii. Adică, dacă eu gândesc să citesc un capitol din Cuvânt, nu trebuie să tot întorc paginile Bibliei mult timp, pentru a găsi un capitol care s-ar potrivi să fie citit; ci, admitând că știu mai mult sau mai puțin ce cuprinde Cuvântul, Duhul Sfânt îmi pune pe inimă partea pe care El ar vrea s-o citesc. Tot așa, dacă o cântare ar trebui cântată, lucrul acesta nu va fi pentru că voi simți că ar fi venit timpul de a cânta și atunci am să caut în cartea de cântări o cântare care mi-ar place. Nu; ci trebuie ca, potrivit măsurii de cunoștință pe care o am despre cartea de cântări, Duhul Sfânt să-mi fi adus aminte de un cântec și să mă călăuzească să-l propun. Gândul la vreo cinci, șase frați care ar tot răsfoi cărțile lor de cântări și Biblia pentru a găsi capitolul și cântarea potrivită ar înlătura caracterul adevărat al unei adunări de zidire laolaltă, în dependență de Duhul Sfânt. Se poate, este adevărat, din cauza cunoștinței mele imperfecte a Bibliei, să fie nevoie să caut un capitol pe care Duhul mi l-ar pune pe inimă să-l citesc. Tot așa și când este vorba de o cântare. Dar este clar că acesta este singurul scop care trebuie avut în vedere când caut ceva în una din aceste cărți, atunci când suntem adunați pe principiul dependenței de Duhul Sfânt, principiul înțeles de toți frații, pentru a ne zidi laolaltă.

În al doilea rând, dacă ce am spus ar fi bine înțeles, ar urma, ca o consecință naturală, ca atunci când ai vedea un frate deschizând Biblia sau cartea de cântări, să înțelegi că el face lucrul acesta cu gândul de a citi o parte din Cuvânt sau de a propune o cântare. Cuvântul „astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unul pe altul" (1 Corinteni 11.33) ar împiedica pe orice frate să aibă gândul de a lucra în adunare, până ce acela care și-ar fi manifestat dorința de a citi, să fi citit sau să fi renunțat la gândul acesta. Aceasta mă aduce la subiectul dependenței unuia de altul, asupra căruia va fi bine să gândim puțin.

În capitolul acesta (1 Corinteni 11), problema pentru Corinteni nu era slujirea, ci felul de a lua cina Domnului. Problema slujirii se prezintă în capitolul 14. Dar rădăcinile morale ale neorânduiei erau aceleași în amândouă cazurile. Corinteni nu deosebeau trupul lui Hristos și de aceea fiecare din ei era preocupat cu propria sa persoană. „Fiindcă atunci când mâncați, fiecare ia cina adusă de el" (1 Corinteni 11.21) și rezultatul era că „unul era flămând, iar altul beat". Principiul eului era acolo îngăduit să producă roade atât de vizibile și atât de urâcioase, încât erau izbite chiar și sentimentele firești.

Dacă, ducându-mă la străngerile acestea laolaltă, eu n-aș face altceva decât să mă gândesc la capitolul pe care aș vrea să-l citesc, la cântarea pe care s-o propun, cu un cuvânt, la partea pe care eu o voi lua la închinare, eul este, în lucrurile spirituale, pivotul pe care se mișcă gândurile și grijile mele. Tot așa cum făceau Corinteni în lucrurile firești, as fi adus o mâncare pe care eu s-o mănânc, în timp ce fratele meu sărac, care n-a putut face rost de ceva, va pleca fără să fi mâncat ceva. Si noi, tocmai în unitatea singurului trup al lui Hristos, adus la viață, însuflețit, învățat și stăpânit de un singur Duh, ne adunăm. Și desigur, gândul inimilor noastre, adunându-ne astfel, n-ar trebui să fie nici mâncarea pe care eu am adus-o, nici partea pe care eu o voi avea în adunare, ci bunătatea și harul demn de admirat al Celui care ne-a încredințat în paza Duhului Sfânt, care nu va întârzia, dacă noi așteptăm totul cu smerenie de la El, să arate fiecăruia locul și lucrarea care i se potrivesc, fără ca să fie în noi vreo preocupare îngrijorată în privința aceasta.

În trupul lui Hristos, fiecare creștin nu este decât un mădular. Si Corinteni, dacă ar fi deosebit și ar fi înțeles lucrul acesta, desigur, cel ce avea o mâncare ar fi așteptat pe cei ce nu aveau, ca să împartă cu ei. Tot așa, dacă sufletul meu înțelege unitatea aceasta prețioasă a trupului și locul smerit pe care îl am în el, fiind numai unul din mădularele lui, mă voi feri să am vreo parte în adunare, cu o grabă care ar putea împiedica pe alții să lucreze în vreun fel. Și, dacă îmi dau seama că am un cuvânt de spus din partea Domnului sau că El mă cheamă la o anumită lucrare, îmi voi aduce mereu aminte că alții poate au de asemenea ceva de spus, vor fi primit aceeași chemare, și eu le voi lăsa timp să se manifeste. Și mai ales, dacă observ că un frate are cartea deși deschisă pentru a citi o parte din Cuvânt sau pentru a propune o cantare, voi aștepta ca el să facă lucrul acesta, în loc să mă grăbesc să i-o iau înainte. Cuvintele așteptați-vă unii pe alții se pot aplica atât la situația aceasta, cât și la frângerea pâinii. Și în capitolul 14 vedem ca atunci când proroci vorbeau în adunare, având o descoperire care li se dădea tocmai în acele momente, ei trebuiau să fie atât de supuși unii altora, încât dacă unul dintre ei vorbea, iar un altul ar fi primit în acel timp o descoperire, cel dintâi avea să tacă. În afară de asta, dacă, așa cum am spus, am înțelege locul nostru în trup și am înțelege unitatea acestuia, însemnătatea generală și morală a cuvintelor acestora: „orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire” (Iacov 1.19) ne va învăța să ne așteptăm unii pe alții.

În al treilea rând, scopul străngerii noastre laolaltă este zidirea. Și asupra lucrului acestuia insistă apostolul în 1 Corinteni 14. În capitolul 12 avem trupul lui Hristos, supus Lui ca Cel ce

este Domn și mărturia suveranității Lui, datorită locuirii și lucrării Duhului Sfânt, care împarte fiecăruia cum vrea El. Capitolul acesta se termină cu lista darurilor, apostoli, proroci etc. pe care Dumnezeu le-a pus în biserică în locurile lor diferite, ca să fie de folos pentru tot trupul. Ni se recomandă să râvnim darurile cele mai bune, dar în același timp se arată o cale nespus mai bună, adică dragostea, despre care vorbește capitolul 13, fără care darurile cele mai mărețe nu sunt nimic și care trebuie să stăpânească exercitarea tuturor darurilor, pentru ca rezultatul să fie într-adevăr zidirea. Și zidirea este subiectul capitolului 14.

Darul limbilor fiind cel mai strălucit în ochii oamenilor, Corinteni aveau dorința să-1 arate. În locul dragostei care caută zidirea tuturor, nu era decât deșertăciunea care căuta să facă paradă cu darurile acestea. Și erau daruri reale — darurile Duhului! Și aici este pentru noi, preaiubiți frați, un lucru deosebit de serios de cântărit: că se poate să fie putere a Duhului pentru slujire, fără o călăuzire vie a Duhului în exercitarea darurilor acestora. Călăuzirea aceasta nu se poate arăta decât acolo unde eul este răstignit și Hristos este totul pentru suflet. Scopul Duhului Sfânt nu este să slăvească sărmanele vase de pământ care conțin darurile Lui; ci, printr-o folosire smerită, plină de har, de renunțare de sine a acestor daruri, să-L slăvească pe Hristos, de la care vine orice dar. Si lucrul acesta se împlinește pentru zidirea întregului trup. Cât de frumoasă este această renunțare de sine la apostolul Pavel! Având toate darurile, cu ce simplitate de inimă căuta el nu să-și desfășoare darurile, ci să-L înalțe pe Domnul său și să zidească pe sfinți! „Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți; dar în adunare doresc mai bine să spun cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte în limbă”. Cât de puternice sunt, ieșite din scrisul unui astfel de om, cuvintele acestea ale Duhului Sfânt! " Toate să se facă spre zidire". Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii bisericii"(1 Corintieni 14.12).

Scrisoarea a V-a

Și apoi, orice slujitor, ca să fie credincios, trebuie să lucreze în totul potrivit îndrumării stăpânului său. De aici importanța gândului asupra căruia am insistat în cealaltă scrisoare, că adică, dacă lucrez ceva în adunarea sfinților, nimic altceva nu trebuie să-mi dea imbold pentru așa ceva, decât convingerea deplină și hotărâtă în sufletul meu și înaintea lui Dumnezeu, că fac lucrul acesta potrivit voii Lui pentru acel moment. „Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine gânduri înalte, mai presus de ceea ce se potrivește, ci să aibă gânduri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care Dumnezeu a împărțit-o fiecăruia” (Romani 12.3). Măsura de credință pe care Dumnezeu mi-a dat-o trebuie să fie măsura lucrării pe care o fac; și Dumnezeu va avea grijă ca slujitorii Săi să știe astfel ce trebuie să facă. O convingere tare și sinceră că aceasta este voia lui Dumnezeu, numai ea poate să mă îndreptățească să lucrez în adunare sau oriunde în altă parte, ca slujitor al lui Dumnezeu.

Totuși, pentru că se poate face abuz de acest principiu, Dumnezeu a găsit că e bine să ne dea îndrumarea aceasta: Prorocii „să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece” (1 Corinteni 14.29); ea are ca scop să fie o frână a abuzului acestuia în adunare. În primul rând, sufletul meu trebuie să judece și să știe dacă Domnul mă cheamă să vorbesc sau să lucrez într-un fel în adunare; dar când am vorbit sau am acționat, partea fraților mei este să judece și, în cea mai mare parte din cazuri eu trebuie să mă supun judecății lor. În adevăr, rareori se întâmplă ca un slujitor al lui Hristos să se simtă îndreptățit să continue să lucreze în străngerile laolaltă, chiar și atunci când lucrarea sa ar fi dezaprobată de frați.

Dacă Dumnezeu mă cheamă să vorbesc sau să mă rog în străngerile laolaltă — dacă într-adevăr de la El mi-a venit convingerea că sunt chemat la o anumită lucrare — este evident că Lui Îi este tot atât de ușor să dispună inimile sfinților să primească slujirea mea și să se unească rugăciunilor mele, tot atât de ușor cum Îi este să dispună inima mea pentru o astfel de lucrare. Dacă într-adevăr Duhul este Cel ce mă face să acționez, același Duh este și în ceilalți credincioși și în nouăzeci și nouă la sută din cazuri, Duhul din cei credincioși va răspunde slujirii sau închinării prin Duhul din partea oricărui frate. De aceea, dacă de obicei văd că lucrarea mea în adunare, în loc să zidească pe sfinți, le-ar fi o povară și un necaz, voi fi îndreptățit să trag concluzia că mă înșelam când luam poziția aceasta și că nu eram chemat să lucrez în felul acesta.

Presupuneți apoi că rațiunea care face ca slujba unui frate să nu fie apreciată un timp, s-ar găsi nu în starea fratelui acestuia, ci în cea a adunării. Presupuneți că fratele acesta ar fi mult mai duhov-nicesc decât adunarea care nu-i poate gusta, nici aprecia slujirea. În cazul acesta, care nu este prea des, ar trebui ca slujitorul lui Hristos să cerceteze dacă nu are de învățat să fie ca Stăpânul lui, care învăța și „vestea Cuvântul potrivit cu ceea ce puteau ei să înțeleagă”. Să vadă dacă nu are nevoie de ceva mai mult din duhul pe care îl avea Pavel, care putea să spună: „Am fost blânzi în mijlocul vostru, ca o doică care își crește cu drag copiii” și cum spune de asemenea în alt loc: „V-am hrănit cu lapte, nu cu carne, căci n-o puteați suporta; și chiar acum n-o puteți suporta”.

Dacă, cu toată gingășia aceasta și grija plină de discernământ, slujirea fratelui acestuia continuă să nu fie primită, aceasta va fi desigur o încercare pentru credința lui. Dar, deoarece scopul oricărei slujiri este zidirea, și este cu neputință ca sfinții să fie zidiți printr-o slujire care nu poate aduce ceva conștiinței lor, nu ar putea fi de vreun folos să li se impună o anumită slujire, când ei n-ar fi în stare s-o primească. Starea generală de slăbiciune și de boală a unui trup poate aduce scoaterea afară a vreunei încheieturi. într-un astfel de caz, nu forțând să funcționeze încheietura scoasă de la locul ei, se va îmbunătăți starea trupului. Poate să fie un lucru foarte trist că încheietura aceasta nu poate să lucreze. Dar singura cale de a aduce totul la o stare bună este de a-i da un repaus total, în timp ce se va căuta să se restabilească sănătatea trupului prin alte mijloace. Tot așa este și în cazul presupus. A continua să faci o lucrare acolo unde ea nu este primită, chiar și atunci când cauza stă în starea joasă a adunării, n-ar însemna decât a adăuga la iritarea stării generale rele de lucruri și astfel a o face și mai rea. Slujitorul Domnului va găsi atunci că înțelepciunea lui va fi să tacă. Sau poate Stăpânul lui îl va face să înțeleagă în felul acesta că voia Lui este să-și exercite slujirea în altă parte.

De altă parte, preaiubiți frați, îngăduiți-mi să vă pun în gardă cu toată seriozitatea împotriva cursei pe care deseori Satan va căuta să ne-o pună: duhul de critică în legătură cu ceea ce se face în adunare. Silințele vrăjmașului au totdeauna ca scop să ne ducă de la o extremă la alta. Și dacă n-am greșit prin indiferență la ceea ce se face, este foarte probabil să fim expuși unui pericol contrariu lui. Domnul să ne păzească, în îndurarea Sa.

Nimic nu arată o stare de inimă mai de plâns în calea binecuvântării, ca un duh de verificare a toate și de critică. Ne adunăm ca să-L adorăm pe Dumnezeu și să ne zidim unii pe alții, și nu să

ne ocupăm să judecăm pe frații noștri cum lucrează, să hotărâm că unul își face lucrarea într-un mod firesc, în timp ce un altul se roagă prin Duhul. Când firea păcătoasă se arată, trebuie fără îndoială ca ea să fie judecată. Dar este un lucru trist și umilitor să faci deosebire între frați și să-i judeci, în loc să te bucuri împreună de plinătatea Mântuitorului și Căpeteniei noastre dumnezeiești. Să ne ferim deci de un duh de vânare a greșelilor. Sunt daruri mai mici, cum sunt și daruri mai mari și știm Cine este Cel ce a dat mai multă cinste mădularelor trupului care sunt mai lipsite de cinste. Lucrarea unui frate în adunare nu este numaidecât în totul firească, pentru că el a lucrat până la un punct firește.

Și în această privință ar fi bine pentru noi toți să cântărim aceste cuvinte ale unui slujitor al lui Dumnezeu dintre cei mai prețuiți printre noi: „Este de foarte mare însemnătate să ținem seama în primul rând de felul darului nostru și în al doilea de măsura lui. Cu privire la aceasta din urmă nu mă îndoiesc, îngăduiți-mi să vă spun, că multe daruri ale fraților ar fi recunoscute, dacă ei n-ar merge dincolo de măsura lor. „Cine procește, să procească după măsura credinței lui”. Tot ce depășește limita aceasta este de la firea păcătoasă. Omul caută să se strecoare înainte, lucrul acesta este simțit și darul lui nu mai este primit. Și aceasta, pentru că fratele care a căutat să lucreze, n-a știut să rămână în măsura darului său. Firea lui păcătoasă lucrează uneori și tot ce spune el este atunci atribuit firii păcătoase; și nu este de mirare lucrul acesta. Tot așa cu privire la felul darului; dacă cineva caută să învețe, în loc să se țină de îndemnare (dacă poate să îndemne), el nu va zidi. Aș dori mai ales ca atenția fiecărui frate folosit în slujirea Cuvântului să fie îndreptată asupra acestei observații, care poate că nu le va veni la cunoștință în alt fel, din cauza lipsei de îndrăzneală și credincioșie din partea ascultătorilor”.

Cuvintele acestea sunt adresate celor care fac o lucrare, dar eu le citez, preaiubiți frați, pentru ca să învățăm să nu condamnăm tot ce poate un frate să spună sau să facă, pentru că am vedea și ceva firesc. Să recunoaștem cu mulțumire ce este de la Duhul, deosebind-o de orice alt lucru, din însăși slujirea și faptele aceleiași persoane.

Mai sunt două sau trei amănunte asupra cărora aș vrea să adaug câteva cuvinte. Mai întâi, în ce privește împărțirea pâinii și vinului la masa Domnului. Pe de o parte, ar fi de dorit ca această împărțire să nu fie mereu și în mod exclusiv făcută de unul sau doi frați, ca și cum ar exista vreo deosebire clericală. Dar, de altă parte, nu văd nimic în Scriptură care ar putea pe un frate sau altul să-l îndreptățească să rupă pâinea sau să dea paharul, fără să aducă mulțumiri. În Matei

26.26-27, Marcu 14.22-27, Luca 22.19 și 1 Corinteni 11.24 ni se spune că Domnul Isus a mulțumit atunci când a frânt pâinea și când a luat paharul binecuvântării sau al mulțumirii. Dacă deci Scriptura trebuie să fie călăuză noastră, nu este clar că cel care frânge pâinea sau care dă paharul, ar trebui să mulțumească în același timp? Și dacă vreunul dintre noi nu s-ar simți în stare să mulțumească, nu ar fi pentru aceasta un motiv să se întrebe dacă este într-adevăr chemat să împartă pâinea și vinul?

Apoi, în ce privește cârmuirea sau supravegherea în adunare și de asemenea în ce privește calificarea care trebuie să se găsească la cei care fac o lucrare de felul acesta printre sfinți, trebuie toți să cercetăm cu rugăciune 1 Timotei 3 și Tit 1. Cel dintâi din aceste capitole, la versetul 6 cuprinde o caracteristică de care cred că este bine să ne amintim: „Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva, umflat de mândrie, să cadă în vina Diavolului". Este posibil ca chemarea lui Dumnezeu și darul lui Hristos să fie la un tânăr ca Timotei (sau, în Vechiul Testament, ca Ieremia). Și cuvintele acestea, „nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea" se vor aplica în zilele noastre unui astfel de tânăr, ca și altădată lui Timotei. Însă lui Timotei i se spune: „să nu fie întors la Dumnezeu de curând" etc. Tinerețea lui nu avea să fie o încurajare să lucreze, pentru cei în care nu se găsea nici harul, nici darul care îi fusese dat lui. Si chiar bunul simț face ca cel tânăr să ia un loc de supunere, mai degrabă decât de supraveghere, lucru care din nefericire ni se pare uitat uneori. „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni: si totii, unii față de alții, să fiti împodobiți cu smerenie, pentru că Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har" (1 Petru 5.5).

Domnul, în îndurarea Sa, preaiubiți frați, să ne facă să umblăm smeriți cu El si în felul acesta nimic să nu se opună lucrării Duhului Său Cel Sfânt în mijlocul nostru.

Al vostru, cu o dragoste neprefăcută,

Trotter

Adaos la scrisoarea a V-a

Dragă frate,

Cu privire la cea dintâi întrebare, „cum poate un frate să știe dacă vorbește sau lucrează prin Duhul?" trebuie să fim clari ce înseamnă lucrul acesta, pentru că s-ar putea pretinde la un fel de

inspirație spontană în clipa când cineva se ridică să vorbească, fapt care în general nu este decât imaginație sau proprie voință. Este inexact să consideri lucrarea Duhului Sfânt în adunare, ca și cum El ar fi un președinte în mijlocul ei, fără a fi în fiecare în parte și punând când pe unul, când pe altul să lucreze ceva. Nu se găsește așa ceva în Cuvânt, de la coborârea Duhului Sfânt. Oricine poate cerceta, începând cu capitolul 7 din evanghelia după Ioan până la capitolul 2 al celei dintâi epistole a lui Ioan, vreo cincizeci de locuri care vorbesc despre lucrarea Duhului Sfânt în cei sfinți și în mijlocul lor; și se poate convinge că nu este nici urmă de această pretinsă presidență a Duhului Sfânt în adunare.

Gândesc că reacția obișnuită împotriva principiilor clerului, care stabilesc un om pentru a face totul în biserică, te poate duce să cazi în cealaltă extremă și să faci din adunare un fel de republică democrată sub pretinsa presidență a Duhului Sfânt. Textul cel mai important în această privință este 1 Corinteni 12.11, care deseori este foarte greșit aplicat, ca și cum ar îndreptăți ideea aceasta de presidență. „Toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum Îi place.” întrebarea este să știm când împarte Duhul un dar cuiva: odată pentru totdeauna sau de fiecare dată când darul acesta este în lucrare? Desigur, odată pentru totdeauna.

Ideea că Duhul Sfânt ar imboldi deodată pe un frate să-1 facă să se ridice în adunare ca un resort, pentru a mulțumi, pentru a citi, a medita, nu se găsește în Scriptură, după coborârea Duhului Sfânt. Aș putea zidi adunarea, vorbindu-i și despre ceea ce Duhul Sfânt mi-a dat prin Cuvânt acum zece ani. Spun hotărât că un frate care se ridică în unul din cazurile citate mai sus, n-ar putea spune că în acel moment prin Duhul Sfânt face el ceea ce face. Chiar și când un frate ia loc pe scaun, după ce a mulțumit, de exemplu, nu are să verifice el însuși dacă a lucrat într-adevăr potrivit Duhului (deși s-ar putea să fi fost conștient de lucrul acesta), însă adunarea care ascultă mulțumirile își dă seama imediat dacă mulțumirile aduse erau roada Duhului sau a firii lui. Aminul pe care ea îl spune, confirmă lucrul acesta. Vorbesc de adunare, ca adunare; nu vorbesc de persoane care din antipatie ar fi mai dinainte hotărâte să nu primească lucrarea cutărui sau cutărui frate. Aceștia n-ar vedea în jur decât oameni ca Nadab și Abihu, în timp ce adunarea spune amin prin Duhul.

Vedem ca principiu, în 1 Corinteni 14, că nu era totul să se vorbească prin Duhul în adunare; trebuia de asemenea să se vorbească la timpul potrivit, în vederea zidirii adunării. Cei care aveau darul limbilor vorbeau desigur prin Duhul, dar când în adunare ei ar fi folosit darul acesta care

era un semn pentru cei de afară (1 Corinteni 14.22), ei n-ar fi zidit adunarea. Și apostolul le spune că, dacă nu are cine să interpreteze, ei trebuie să tacă în adunare.

Ținând seama de principiile acestea, întrebarea ar trebui mai degrabă să fie aceasta: „Lucrarea unui frate care vorbește în adunare, zidește adunarea?”

Dacă adunarea, ca adunare (nu este vorba de indivizi) poate să răspundă „da”, atunci fratele acesta are mărturia că el vorbește potrivit Duhului Sfânt, fără a pretinde la vreo inspirație atunci când vorbește. Dar dacă adunarea (presupunând a fi în starea ei normală) ar răspunde că lucrarea acestui frate nu zidește, atunci potrivit principiilor din 1 Corinteni 14.22, fratele acesta ar trebui să tacă. Toată problema, aici se află. Cuvântul ne învață în capitolul acesta că nu este de acord cu vreo altă lucrare în adunare, decât cu cea care zidește adunarea, fie că este vorba de mulțumire, fie de învățătură (vezi versetele 13-25). S-ar putea chiar să te rogi prin Duhul, fără să fii „gura” adunării și atunci ea nu te înțelege ca să poată spune „amin”.

Întrebarea „poate Duhul să cheme pe un frate să evanghelizeze în timpul adunării de închinare?” se bazează pe aceeași noțiune greșită a inspirației spontane. Un frate învățat de Dumnezeu, nu va evangheliza în adunarea de închinare, deoarece este la această adunare pentru Dumnezeu și nu pentru oameni (1 Petru 2.5).

Întrebarea „ce este de făcut în adunările de închinare?” își găsește răspunsul îndeosebi în același loc de la 1 Petru 2.5 și în altele, în cuvintele Domnului din Ioan 4.23-24, apoi în Luca 22.19-20, în legătură cu cina, care este baza închinării, apoi în Faptele Apostolilor 20.9, unde aflăm că scopul deosebit al străngerii laolaltă în prima zi a săptămânii era „pentru a frânge pâinea”.

Ultima întrebare pe care o puneți este „dacă, atunci când un frate care are darul de evanghelizare și în trecere ține o strângere laolaltă, poate un frate dintre ascultători să intervină să-l ajute? Și trebuie acest evanghelist să fie recunoscut ca fiind trimis?”

Răspund mai întâi că e bine să recunoaștem pe fratele acesta cu dar de evanghelist, ca fiind trimis. Și cuvântul nu cunoaște alți evangheliști, decât pe cei pe care Domnul i-a dat, după ce S-a înălțat în slavă (Efeseni 4.11-12). Nu pun aici la îndoială libertatea de a vesti pe Hristos, pe care o are orice credincios acolo unde se află. Dar trebuie observat că un evanghelist din Efeseni 4 — ca și un învățător sau păstor — își exercită darul sub propria sa răspundere, înaintea Domnului, care l-a chemat. Un astfel de frate lucrează pentru Domnul. El este răspunzător de propria sa

lucrare înaintea Domnului său, care l-a trimis. Si când fratele acesta își exercită darul înaintea unor ascultători convocați pentru el, dacă unul din ascultători s-ar amesteca să-i vină în ajutor, ascultătorul acesta ar trece cu vederea atât drepturile lui de evanghelist, cât mai ales drepturile Domnului, care l-a trimis. Pentru mine, principiul acesta este de toată însemnătatea. Când sunt ascultător al unui frate care a convocat o strângere laolaltă pentru a-și exercita darul, eu n-as indica nici chiar o cântare, dacă el nu mi-a cerut lucrul acesta.

Doi frați pot să fie de acord să lucreze împreună; este treaba lor. Duhul a pus deoparte pe Barnaba și Pavel (Faptele Apostolilor 13); totuși chiar și atunci, se vedea clar că îndeosebi Pavel lua cuvântul (Faptele Apostolilor 14.12). În ce privește evanghelizarea, este bine de remarcat că evanghelistul este un individ. Cuvântul nu cunoaște o adunare evanghelizatoare.

Voi mai adăuga, cu privire la daruri și la exercitarea lor în adunare, că un frate care are un dar, nu trebuie, în strângerile laolaltă ale adunării, să ia asupra lui sarcina de a ține strângerea laolaltă, mai ales într-o adunare locală. Un astfel de frate va fi mai fericit să audă pe alții aducând mulțumiri, indicând o cântare și exprimând unele gânduri, nu totuși pe principiul că fiecare ar avea dreptul de a vorbi. Observați în această privință că locul din 1 Corinteni 14.26 este mai degrabă un reproș decât un îndemn. Nu se spune: „Dacă fiecare are...” Fiecare avea ceva și aștepta momentul să arate ce avea el, fără să se îngrijească dacă aceasta era spre zidire.

Un frate care are un dar trebuie cu atât mai puțin să-și închipuie că ar fi numai partea lui la adorare, duminica dimineața, fie în adunarea locală, fie în altă parte. Ca preot și adorator el este în aceeași situație ca toți cei ce compun adunarea. Ca bărbat (1 Timotei 2.8), având ca parte lucrarea publică în contrast cu femeia, care nu are lucrarea aceasta, el nu are vreun rol mai mare ca altul, pentru ca numai el să fie cel care să aducă mulțumiri din partea adunării. Dacă însă, ca frate, el este în legătură bună cu Domnul, poate să aducă mulțumiri mai bine decât un altul care, de exemplu, ar fi înlănțuit de treburile vieții. Ar putea chiar mulțumi de trei, patru ori în aceeași adunare de închinare și de fiecare dată să fie în adevăr gura adunării. Dar în același timp, fratele acesta va fi foarte fericit să asculte și să spună amin la mulțumirile altor frați. Și el va suferi, dacă va vedea că ceilalți așteaptă ca el să mulțumească sau că unii se vor jena să mulțumească din cauza prezenței lui.

Dar, când este vorba de învățătura din Cuvânt, fratele acesta are totdeauna sentimentul, la închinare ca oriunde, că este răspunzător de darul pe care Domnul i l-a încredințat pentru zidirea

adunării. Si dacă lucrarea lui e roada comuniunii cu Domnul, el va fi recunoscut de fiecare dată de adunare, în ciuda chiar a elementelor care tot murmură.

Gândul că un frate dăruit n-ar trebui să-și exercite darul în strângerile laolaltă pentru adorare, nici să aducă mulțumiri, ca ceilalți, nu are vreun temei scripturistic. Cum s-ar putea presupune că unul ca Timotei, un Tit, un Epafra, un Ștefana (ca să nu mai numim pe Pavel, Petru, Ioan) ar fi fost mai puțin potriviți ca alții să fie gura adunării în mulțumirile aduse la închinare? Si oare ar trebui acești frați să tacă, numai ca să lase loc altora?

Unii gândesc de asemenea că adoratori sunt numai frații care se ridică pentru a aduce mulțumiri. Dar nu este așa! Toate surorile sunt adoratoare si totuși ele nu trebuie să se ridice ca să aducă mulțumiri. Toți frații sunt adoratori, dar din nefericire nu toți sunt duhovnicești, evlavioși, destul de bine în legătura lor cu Dumnezeu pentru a putea fi gura adunării, atunci când este vorba de mulțumiri. Tot așa, unii nu sunt atât de simpli pentru a face lucrul acesta cum îl fac de exemplu acasă.

În sfârșit, în ce privește lucrarea prin Duhul, să luăm și exemplul lui Pavel și Barnaba, din Faptele Apostolilor 13. Iată niște oameni care erau dăruiti de Domnul Cel înălțat în slavă, potrivit locului de la Efeseni 4.11-12. În Faptele Apostolilor 13, Duhul Sfânt îi pune deoparte și îi trimite. Ei sunt desemnați deci de către Duhul Sfânt odată pentru totdeauna, pentru a merge să vorbească despre Domnul peste tot, în toate zilele, sub dependența Sa, desigur. Ei nu aveau deci să întrebe, când se găseau în fața mulțimilor, în locurile publice, în sinagogi și mai târziu prin adunările fraților, dacă Duhul Sfânt îi chemase să vorbească în acea clipă. Ei erau acolo tocmai cu scopul acesta, fiind trimiși din Antiohia de către Duhul Sfânt.

Când, mai târziu, Pavel era pentru o singură duminică și pentru ultima oare într-o adunare (Faptele Apostolilor 20.7-12) unde și-a lungit convorbirea, ce ai fi zis despre vreun frate din Troa care ar fi spus altora că Pavel a luat prea mult loc în adunarea de închinare?... Iau exemplul acesta ca principiu; nu toți sunt Paveli. Ferice de sfinții care, eliberați de spiritul acesta nivelator, știu să-L recunoască pe Domnul acolo unde El a acordat vreun har pentru folosul comun. În afară de Efeseni 4.11-12 și 1 Corinteni 12, citiți cu atenție și 1 Corinteni 16.15-18; 1 Tesaloniceni 5.12-13; Evrei 13.17.